

## Osmansko carstvo i pad Carigrada

Vrsta: Seminarski | Broj strana: 5 | Nivo: Filološki fakultet

Tvrđi se da postoji više verzija o nastanku osmanskog carstva. Osman po kome je dinastija dobila ime izasao je na scenu prilikom bitke kod Bafeona 1302. godine. O ovoj bici govori savremenik istoricar Pahimer. Jedini drugi precizan podatak je da se Osmanov otac zvao Ertogrul i da je njegova zaduzbina podignuta u Sogutu gde se i danas može posetiti njegov grob. O svemu ostalom govori legenda.

\*Asikpasazade, turski hronicar iz 15. veka, daje prednost ovakvoj prici.

### Osnivanje Osmanske države

Početkom XIV veka potomci Osmanova, sina Ertogrulovog, potresali su velika carstva koja su se prostirala između Oksosa i Dunava. Pogranični gazija (vojnik, pljačkaš, približno vitezu), osnivač osmanske dinastije, stvorio imperiju koja će se pružati od Dunava do Eufrata. Prvi na udaru bili su Ilhanidsko carstvo u Iranu, Zlatna Horda u Istočnoj Evropi i Vizantijsko carstvo na Balkanu i u zapadnoj Anadoliji. U poslednjoj deceniji XIII veka stalni prodori turkmenskih gazija u Zapadnu Anadoliju prerasli su u invaziju. Od svih, Osman Gazi vladao je teritorijom najbližom Vizantiji i Balkanu, i 1301. godine preuzeo je opsadu Iznika (Nikeje), nekadašnje vizantijske prestonice. Car Andronik II Paleolog (1282 – 1328) poslao je najamničku vojsku od oko dve hiljade vojnika koju je Osman dočekaio iz zasede i pobedio ih kod Bafeona u leto 1302. godine. Ova pobeda je Osmanu donela slavu i poverenje kod ostalih gazija iz svih krajeva Anadolije. Uzevši ime svog vođe, oni su se sjatili pod njegovu vođstvo i uzeli naziv Osmanlije. Ujedinjenje naroda pod vođstvom lokalnih gazija, zajedno sa lokalnim doseljenicima, koje je mamilo njihovo osvajanje i lako naseljavanje bilo je moguće i ranije, ali je tek posle 1302. godine ova pobeda zaista mogla da ih ujedini i napravi kneževinom.

Za vreme svoje vlasti (ne zna se tačno kad je umro, najkasnije 1326.) Osman je imao tri pravca ekspanzije: prvi pravac je trebalo da preseče prilaz Nikeji sa istočne strane, na zapadu je napredovao ka Lopadionu (Ulubad) i Adranosu, a na jugoistoku je stupio u kontakt sa muslimanskim susedima. Bilo je neophodno napraviti dobre odnose sa njima, jer je i za vreme Osmana i njegovog sina Orhana granica bila nestabilna.

Pad Burse 1326. nekad se greškom pripisuje Osmanovoj vladavini, ali je poznato da je za njegovog vremena ona bila suviše utvrđena da bi je Osmanlije pokorile (bilo je neuspelih pokusaja). Posle dugogodišnje opsade i izmaranja stanovnika dugim gladovanjem, grad se predao 6. aprila 1326. godine, a grad Lopadion ukljušen je u Osmansku državu u maju 1327. - dakle, Orhanova vladavina. Najveći poraz koji je Orhan naneo Vizantiji bio je bitka kod Pelekanona u junu 1329. godine, posle čega Orhan više nije imao razloga da strahuje od vizantijske vojske. Nikeja se predala 1331. godine, a malo posle, Orhan je započeo opsadu Nikomedije, što je nateralo vizantijskog cara, Andronika III da sklopi primirje. Međutim, već 1337. godine, Turci su zauzeli Nikomediju. U međuvremenu, zauzimanje emirata Karesi (1334. - 1335.) doveo je Osmanlije do južne obale Dardanela i bilo je očekivano da će odatle preći u Evropu i razmestiti se po Trakiji. Situacija u Vizantiji bila je takva da su se turski plaćenici priključivali različitim političarima iz Vizantije, te je to dovodilo do ratovanja onih koji su se priključivali Kataloncima sa onima u Anadoliji. Maloletni naslednik vizantijskog prestola, Jovan V Paleolog, bio je pogodan za uticaje drugih članova carske porodice, te je Jovan Kantakuzin (njegov stric, svojevremeno veliki domestik) sebi obezbedio regentstvo i zaratio sa majkom maloletnog cara. Kantakuzin je našao pomoć u Umuru od Ajdina, sa kojim je sklopio savezništvo. Međutim, posle zauzimanja Smirne (Izmira) od strane Latina (Koji su radili za Anu Savojsku, Jovanovu majku) Umur biva proboden strelom, (1348. godine) i Kantakuzin biva prinuđen da traži novog saveznika. Sklapa rodbinske veze sa Orhanom (daje mu ruku svoje kćeri Teodore), ali to nije sprečilo Orhana da pomaže i neprijateljima svog tasta, te će ovakva politika dovesti do konstantnog mešanja osmanske porodice u vizantijsku politiku. Tokom XIV veka, Orhanovi naslednici su konstantno menjali pravce svoje politike, podržavajući različite članove vizantijske carske porodice u nastojanju da se izbore za vlast, usput zauzimajući dobar deo teritorije u Maloj Aziji. Posle zauzimanje

bitinske obale, Osmanlije su počele s mora da napadaju i evropske obale carstva. Ti napadi su u početku imali samo pljačkaški karakter, a oni su nagoveštavali nove velike opasnosti.

**----- OSTATAK TEKSTA NIJE PRIKAZAN. CEO RAD MOŽETE  
PREUZETI NA SAJTU. -----**

[www.maturskiradovi.net](http://www.maturskiradovi.net)

**MOŽETE NAS KONTAKTIRATI NA E-MAIL: [maturskiradovi.net@gmail.com](mailto:maturskiradovi.net@gmail.com)**